There are others who - איכא אמר להו תיתבו כולי אמר רב יוסף דלא אמר רב יוסף איכא say that + said, 'that he did not tell them, 'sit, etc.''

OVERVIEW

רב יהודה ruled that we do not enforce a hidden gift (מתנתא טמירתא). There are two versions (in the name of תב יוסף) what is a מתנתא טמירתא. The first version is that the grantor told the עדים, 'go and hide and write him a שטר מתנה'. The second version (according to our עדים) is that he did not tell the עדים, 'sit in the marketplace and in the street (where everyone can see) and write it'. The גמרא explained that the difference between these two opinions is where he merely told them to write it (and did not say hide, etc. but he also did not say sit in the pur, etc.)¹

מוספות asks:

 $-^2$ אהך גירסא קשה לרבינו יצחק מאי קבעי מאי בינייהו הא בהדיא חולקין בסתמא אהך גירסא קשה לרבינו יצחק מאי קבעי מאי בינייהו הא בהדיא חולקין בסתמא; why does the גמרא ask, 'what is the difference between the two interpretations of 'ר"י; it is explicitly clear that they argue in a case of עדים where he told the עדים (nothing) just to write the במ

תוספות asks an additional question:

ועוד דפסקינן לקמן³ הלכתא דחיישינן בסתמא –

And furthermore the גמרא rules later that we are concerned for a מתנה טמירה in a case of סתמא (which we understand to mean that he only told them to write), that by מתנה it is not a valid מתנה -

-ואם כן היכי מגבינן כולהו מתנתא כיון דאינו אומר לסהדי כתבו בשוקי ברייתא אום כן היכי מגבינן כולהו מתנתא כיון דאינו אומר לסהדי היכי אחנה אום אחלה. how do we enforce all מתנות (nowadays) since the custom nowadays is that he does not tell the עדים שולה שולי , but rather only סתמא, so it should not be a valid מתנה.

תוספות answers the latter difficulty:

ומיהו⁵ לפי שנוהגים עתה לכתוב בשטרי מתנה –

⁴ The הגהות הב"ח amends this to read בשוקי וברייתא.

¹ According to the first opinion that a מתנה ממירה is where he told them to hide, it will be כשר by כתם to the מתנה ממירה that for a מתנה ממירה to be valid he needs to tell the עדים sit in the שוק, it will be considered a מתנה ממירה by מתנה ממירה מחום איכא דאמרי

² מוספות argues that the difference between the two איים is so obvious that we cannot understand the question.

^{3 2 22}

⁵ The הגהות הב"ח amends this to read ומיהו **יש לומר** לפי.

However, one can say; according to the custom nowadays to write in the text of משרי מתנה -

ואמר לנו מתנה זו כתבוה בשוקא וחתמוה בברא –

'And the grantor told us (the witnesses), "write this שוק in the שוק and sign it in the streets"',

הלכך כי אמר להו נמי סתמא דעתו לומר כמו שכותבים בשטרות –

Therefore even if the grantor actually told the עדים to write it סתמא, his intention was to tell them that they should write in in the manner it is written in the manner

ובימי האמוראים לא היו נוהגים לכתוב כך –

However in the days of the אמוראים it was not customary to write in the notes 'בכתבוה בשוקא וחתמוה בברא' -

לכך היה צריך לומר להם בפירוש כתבו בשוקא כולי –

Therefore it was necessary (then) to tell the עדים explicitly, 'כתבו בשוקא', etc.⁶

תוספות offers an alternate גירסא:

ורבינו חננאל גריס דאמר להו לא תיתבו בשוקא ברא –

And the גירסא of the ה"ז is that the איכא דאמרי maintain that a מתנה טמירה is where he told the שטר מתנה do not sit in an outside market when you write the did not tell them to hide) -

– וקרי ליה סתמא שאינו אומר להם להטמין עצמו ואומר שלא לפרסם

And when the גמרא says (איכא בינייהו it is referring to this case where he does not tell them to hide but he tells them not to publicize it -

והיינו סתמא⁷ כלומר לא פרסם ולא הטמינם⁸ –

And סתמא means [that he did not specify], neither that they should publicize it (which would be valid according to everyone), nor that they should hide (which would void the שטר מתנה according to everyone), rather he told them not to publicize it -

- אבל כתובו לא חשיב סתמא וכשר 9 לפירוש רבינו חננאל

However if he told the כתובו only כתובו (and did not add בשוקא) that is not

⁸ According to the first לשון (that if he tells them to hide it is a מתנה טמירה) in this case it is כשר (since he did not tell them to hide) according to the א"ד (that if he tells them לא תיתבו בשוקא ברא ti ti s לא תיתבו (also) in this case it is (also) פסול (פסול them שלא לפרסם. See 'Thinking it over'.

⁶ חוספות (answered the second question regarding the הלכה, however he) did not answer the first question how come the מאי בינייהו, when it is obvious that they argue by ממרא.

⁷ The הגהות amends this to read הממנה אבל פרסוַם לא פרסוַם לא פרסוַם.

⁹ According to the פסול that which the א"ד stated that if he tells the עדים do not write it 'פסול, it is פסול, does not mean that he is required to tell them כשר בשוקא; rather even if he told them כשר alone it is כתובו alone it is מפרסם אור מפרסם מכרסום אור א"ד.

considered פירוש and it is כשר according to פירוש ר"ח.

ולפיכך מה שנהגו לכתוב בשטרות מתנה זו כתבוה בשוקא וחתמוה בברא – And according to this פירוש that plain כשר is כשר (even without בשוקא), that which was instituted to write in שטרות that this מתנה, you should write it בשוקא and sign it בברא, is not really necessary, for it is כשר in all instances as long as he did not tell them not to be מפרסם; the reason it is written in the

– אינו אלא לשופרא דשטרא

Is only for the 'beauty' of the ששר; (it is merely an elegant expression showing that he is gladly and openly granting this gift).

הוספות is reluctant to accept the פי' ר"ה:

ומיהו לישנא דסתמא לא משמע הכי:

However the expression of סתמא does not indicate this which the ר"ה claims, namely, that he told them not to be מפרסם but he did not tell them to hide; rather סתמא means he only told them to write and nothing else.

SUMMARY

According to our סתמא the term סתמא refers to where he merely told the witnesses מפרסם. However according to פי' ר"ח it means when he told them not to be מפרסם (but not to hide), however סתובו סתם כשר לכו"ע si כתובו סתם.

THINKING IT OVER

Seemingly according to the ר"ה there still remains תוספות original question, why does the מאי בינייהו ask מאי בינייהו when it is evident that they argue in a case where (he did not tell them to hide, but rather) he told them not to publicize it? 12

_

 $^{^{10}}$ According to the ח"ד there is a חידוש in the answer of the גמרא that the difference is by סתמא, since means not to publicize and not to hide, however כשר לכו"ע is כתובו סתם.

¹¹ The הגהות הב"ח amends this to read ולפיכך מה (instead of ולפיכך מה).

¹² See footnote # 8 and סוכ"ד אות סד ונה"מ.